

[H. C. Toft.]

Vi ønsker altså denne langsigtede politik knyttet sammen med den korttidspolitik, som er nødvendig, fordi vi tror, vi derigennem opnår, at problemerne fremover vil blive mindre, og fordi vi mener, at vi derigennem gør det muligt at skabe økonomiske betingelser, der gør det lettere for den, der er landmand, at skabe sig indkomstforhold, der står på linje med andre befolkningsgrupper.

Er den korttidspolitik, som regeringen nu foreslår, da den rigtige? Er der den rette balance i den helhedsløsning, som regeringen foreslår, mellem de enkelte befolkningsgrupper? Jeg rejser spørgsmålet netop i forbindelse med behandlingen af disse landbrugslove, og jeg rejser spørgsmålet over for den højtærede landbrugsminister.

Da regeringen fremsatte forslagene, havde den ikke kendskab til den indkomstopgørelse, som det økonomiske råd havde under udarbejdelse — det tror jeg da i alt fald ikke. Tager jeg fejl, beder jeg den højtærede landbrugsminister oplyse mig derom. Hvis jeg ikke tager fejl, så kendte regeringen og den højtærede landbrugsminister ikke, da disse lovforslag til en helhedsløsning blev fremsat, de 3 vise mænds indstilling og indkomstopgørelsen. Derfor er det, jeg rejser mit spørgsmål, om der er den rette balance. De 3 vise mænd gør op, at indkomststigningen i perioden 1955-62 har været 88 pct. for industrien, ca. 70 pct. for timelønnens vedkommende for arbejdere i håndværk og industri og en lignende stigning for tjenestemænd. Heroverfor står da, at landbrugets indkomst — vel at mærke bruttoindkomst — er steget med 27 pct., og ved bruttoindkomst forstås, at også midler til afskrivning og forrentning af kapitalen skal dækkes heraf. Da landbrugets gæld er vokset betydeligt i disse år, vil det reelt sige, at det, der bliver tilovers til den enkelte landmand og hans familie at leve af, ikke er steget med 27 pct., men med betydeligt mindre.

Når landbrugsministeren nu foreslår for landbrugets vedkommende, at man i helhedsløsningen skal stå på uforandret status i forhold til den nugældende lovgivning, og gør det op på den måde, at landbrugets stilling ikke forbedres, medens man samtidig ud over lønreguleringen for de lavtlønnede

i år stiller alle lønmodtagere over for øgede indkomster i de kommende 2 år, ja, så spørger jeg den højtærede landbrugsminister: har det noget med en rimelig balance at gøre i en helhedsløsning at behandle landbruget på den måde? Er der balance for landbrugets vedkommende? Jeg kan i alt fald ikke se det.

Vi vil gå til det kommende udvalgsarbejde med det mål at forbedre den foreslåede lovgivning, idet det er vor opfattelse, at brødkornsordningen må videreføres, men med betydeligt forhøjede priser for både rug og hvede, og at det må kædes sammen med den foderkornsordning, som vi har i dag, med mindst tilsvarende forhøjelser, som brødkornspriserne får.

Landbrugsministeren foreslog sidste år en foderkornsordning efter nøjagtig de retningslinjer, som vi tidligere havde opfordret ham til, men nu svinger landbrugsministeren på ny. Hvorfor vil ministeren ikke give de månedlige tillæg til basisprisen, som vi sidste år fik gennemført? Vi finder tillæggene rigtige, ikke mindst på grund af, at disse månedlige tillæg jo betyder, at man fremover har forventning om stigende priser på korn, hvilket igen betyder, at udbuddet lige efter høst bliver mindre, og at de likviditets-svage landmænd — desværre de mange — der nødvendigvis skal sælge hurtigt efter høst, får bedre salgsbetingelser, fordi der vil blive et mindre udbud, og derfor vil prisen på foderkorn efter høst blive højere. Men heller ikke disse likviditets-svage landmænd mener landbrugsministeren han bør komme hjælpende i møde med den rigtige kornlov.

De højere priser på korn, som vi mener bør tilstræbes, må naturligvis følges op af højere priser på hjemmemarkedet for de produkter, landbruget afsætter dér, de forædlede varer, således at de, der omsætter kornproduktionen hjemme til den dyriske produktion, på denne måde får bedre indtægtsmuligheder. Vi er som før af den opfattelse, at den rigtigste måde at støtte landbruget på er, at de danske forbrugere betaler for landbrugets varer den pris, det koster at producere dem med en rimelig fortjeneste til landmanden, nøjagtig som man gør for andre varer, der indkøbes i butikkerne.

Det er ikke den danske landmands opgave alene at holde omkostningsniveauet her i landet nede gennem lavere priser, så